

Зміст

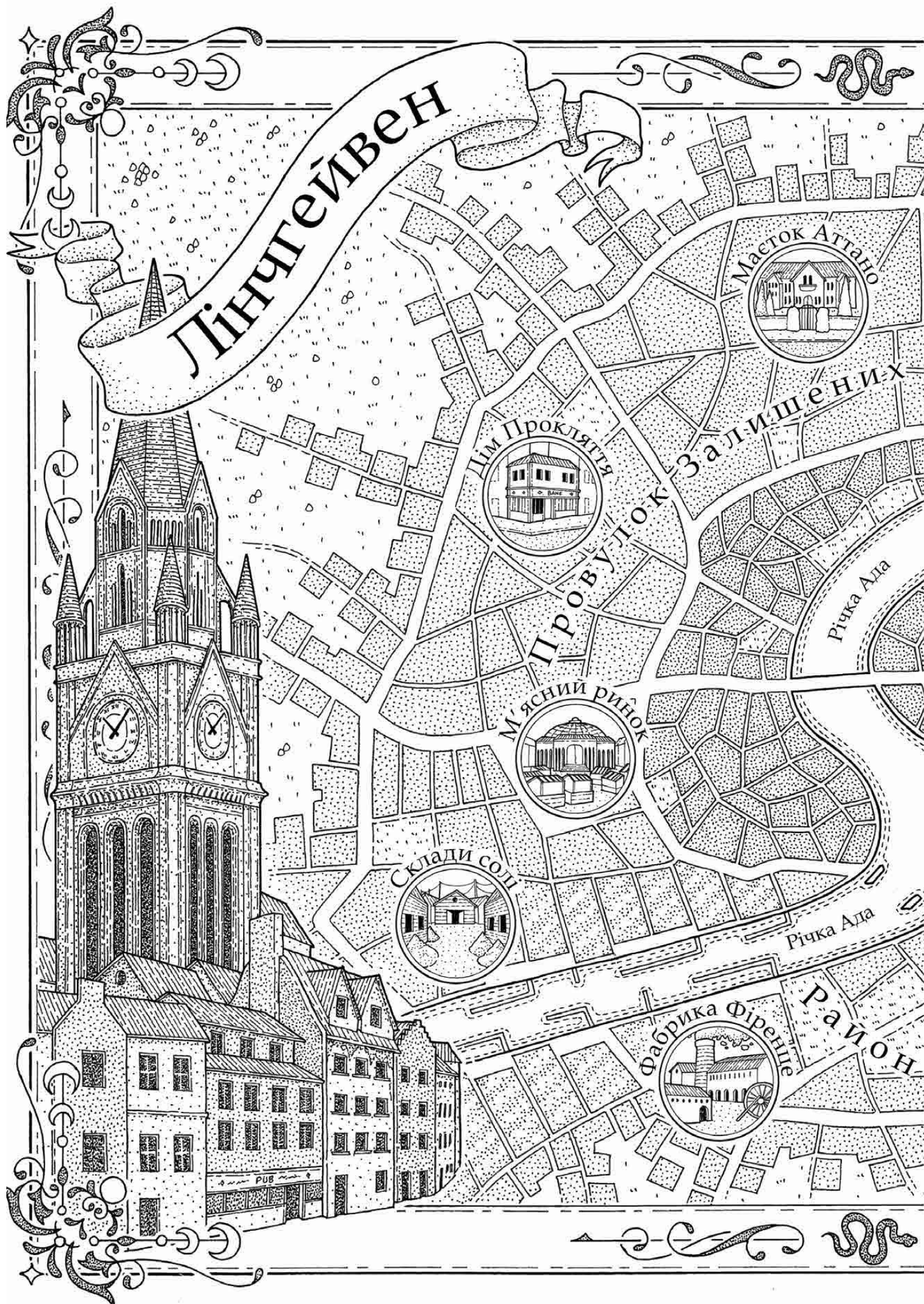
<i>Авторська примітка</i>	7
<i>Пролог</i>	15
<i>Розділ 1. Камілла</i>	21
<i>Розділ 2. Камілла</i>	38
<i>Розділ 3. Камілла</i>	55
<i>Розділ 4. Камілла</i>	64
<i>Розділ 5. Камілла</i>	73
<i>Розділ 6. Камілла</i>	79
<i>Розділ 7. Камілла</i>	89
<i>Розділ 8. Камілла</i>	96
<i>Розділ 9. Камілла</i>	107
<i>Розділ 10. Камілла</i>	114
<i>Розділ 11. Ніколас</i>	127
<i>Розділ 12. Камілла</i>	131
<i>Розділ 13. Камілла</i>	136
<i>Розділ 14. Камілла</i>	142
<i>Розділ 15. Камілла</i>	157
<i>Розділ 16. Ніколас</i>	162
<i>Розділ 17. Камілла</i>	177
<i>Розділ 18. Ніколас</i>	187

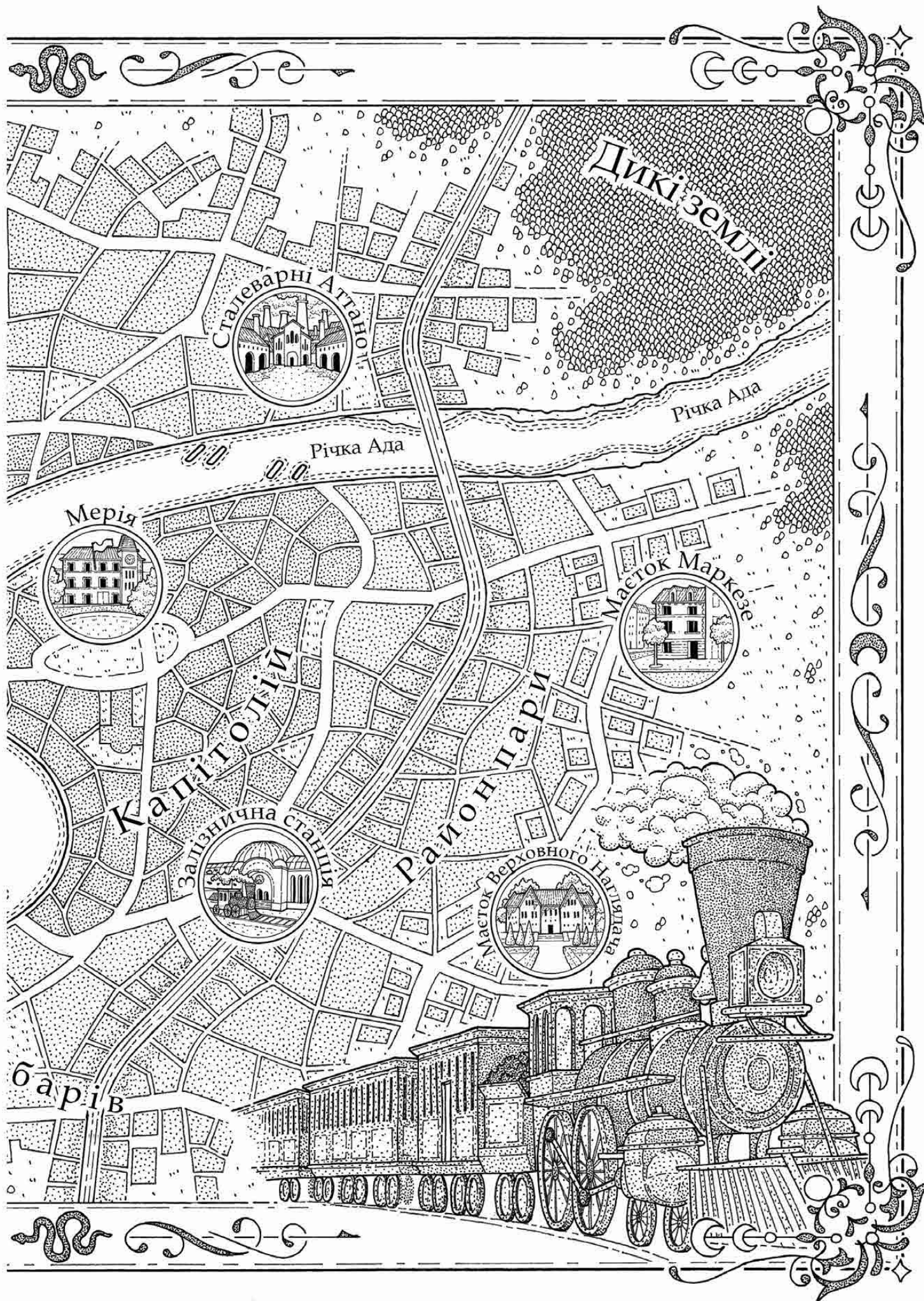
Розділ 19. Камілла	192
Розділ 20. Камілла	204
Розділ 21. Ніколас	217
Розділ 22. Камілла	226
Розділ 23. Камілла	232
Розділ 24. Камілла	238
Розділ 25. Камілла	245
Розділ 26. Ніколас	259
Розділ 27. Камілла	265
Розділ 28. Ніколас	281
Розділ 29. Камілла	286
Розділ 30. Камілла	294
Розділ 31. Ніколас	311
Розділ 32. Камілла	314
Розділ 33. Камілла	323
Розділ 34. Ніколас	327
Розділ 35. Камілла	343
Розділ 36. Камілла	362
Розділ 37. Ніколас	378
Розділ 38. Ніколас	388
Розділ 39. Ніколас	396
Розділ 40. Камілла	399
Розділ 41. Ніколас	410
Розділ 42. Ніколас	414
Епілог	423
Подяки	427

Авторська примітка

Попередження про вміст

Книжка «Дім Прокляття і Крові» — романтичне фентезі категорії new adult. Містить ненормативну лексику та контент, який може бути неприємним для деяких читачів, як-от: лайливі слова, паління та вживання алкоголю, виразне зображення сексу, смерть одного з батьків та брата / сестри, емоційне насилля над членами родини, спроба швидкого задушення та згадки про суїцид.

ОРДЕНИ НАЩАДКІВ

Класифікація кланів Залишених та їхніх нащадків

ПРОКЛЯТТЯ

Підкорювачі
Тіньовикрадачі

КРОВ

Кровопивці
Цілителі

ОБЛУДА

Навіювачі
Думочитці
Мінливці

**ЩЕДРИЙ
І ПОЖАДЛИВИЙ**

Усі смертні
від моменту створення

ХАОС

Пролог

Нестерпний скрегіт в'язничних ґрат збудив його. Проте він не спав. Та й не міг тут заснути. Не тоді, коли вітер безперестанку завивав у щілинах рухливих стін. Камера була без дверей, вікон і світла, лиш зі свічкою, з якої на підлогу стікав віск. Жодного іншого звуку, крім лементу товаришів у біді та вітру. Той шарпав чорні скелі острова й свистів у бійницях зовнішніх стін. Навколо, куди не глянь, була пустка, створена його зламанним тілом, давньою жагою помсти та брилами, що змінювалися і тасувалися, ніби картковий будиночок.

Відвідувач стояв по інший бік перегородки, яка йшла повз камеру в кінець зали, де сиділи наглядачі. В'язень підвівся зі своєї койки на підлозі — тоненької підкладки, завжди холодної через брак опалення. Чоловік перед ним був у шахах сторожі — охоронців, що служили Наглядачеві. Золотий пояс на талії видавав його високий ранг, імовірно, не нижче капітана. Форму на грудях прикрашали блискучі медалі.

В'язню завжди здавалося кумедним, що ця сторожа давала собі військові звання. Без королівств, які можна захопити, та воєн, які можна вести, армії ставали непотрібними. Тепер вони працювали хіба що охоронцями, міськими наглядачами, виконавцями волі Внутрішніх Судів та елітних родів, які на них впливали.

— Вставай, — зажадав сторож.

— Це для чого ще?

Відвідувач незадоволено видихнув. Цей в'язень не мав жодних прав допитувати своїх тюремників. Не мало значення,

що вони хотіли чи куди його тягли, він мав, зрештою, підкоритися їхнім вимогам — добровільно чи примусово.

Охоронець витягнув металеву палицю — неприховану форму заохочення. Якби в'язня не переповнював блиск, що притуплював його дар, він би перекинув цього сторожа на спину та запхав би цей металевий кийок глибше за найтемніші глибини світу.

Але він не мав сил, тож піднявся з пористої підлоги. Нерівний камінь впивався в мозолі і так сильно кусав за голі ноги, що він не відчував нічого, крім маленьких, уїдливих миттєвостей постійного дискомфорту. Не дивлячись на викарбувані на стіні рисочки, якими він позначав дні свого ув'язнення тут, — усі 1432, — в'язень послідував за охоронцем, який навіть не думав скористатися прикріпленими до поясу ланцюгами.

Він роздумував, як цей чоловік міг пересувати стіни всупереч ходу годинника, мов справжній володар лабіринту, де утримувалися злочинці Острова. Не існувало святих, які б обдарували Залишених даром настільки сильного підкорення світу, та й він би знав, якби це сталося. Шкрябання по каменю відбивалося у скреготі зубів. Ця пісня вічно лилася тут, і все ж він ніяк не міг звикнути до клекоту мелодії глибоко всередині себе.

За черговим шматком стіни поставали кілька сходових маршів, по яких він пройшов за охоронцем угору. Занадто заплутана схема руху настільки збила його з пантелику, що годі було запам'ятати обраний шлях.

Не те щоб це мало значення. З Високобашти було не втекти, і його дар не міг рухати каміння, як це робив чоловік попереду.

Вони прямували до поверхні. В'язень знав це, оскільки вперше за 1432 дні побачив небо крізь кругле віконце над ним. Дощ, сірий та похмурий, стікав по склу, як плач за його долею. Ніби якесь божество переживало за несправедливість замкнених у пастці цієї скляної клітки. Востаннє,

коли він бачив подібне багато років тому, усе було таким самим, і він міркував, чи ще колись побачить сонце. Чи зможе знову відчутти *тепло*. Навряд чи, оскільки досі засуджений тут пожиттєво.

Ця гниюча місцина під землею, далеко від сонця та усмішок, розтрощила його надію в дрібний порошок жалю.

Верхній поверх був пустою круглою кімнатою, яку він трохи пам'ятав, бо його тягнули нею в перший день. Прямо попереду — вхід до в'язниці, промінь яскравого світла, розділений вхідними дверима, останньою з багатьох перешкод до дикого світу за ними. Звідси він міг відчутти, як протяг приносить запах океанської солі — щось протилежне смороду брудного тіла в його клітці. Вісім коридорів розкинулися по периметру, ніби ноги павука. Чоловік, за яким він ішов, показав палицею на один з них.

— Треті двері справа. Якщо ти хоч руку піднімеш у тій кімнаті, я відрубаю її, перш ніж ти заподієш шкоду інспектору.

В'язень криво посміхнувся.

— Та мене годували три дні тому. Десятирічка поб'є мене в бійці. Прибери цей кийок, поки себе не покалічив.

Коли в'язень проходив, вартовий глянув на нього, і їхні погляди, повні взаємної байдужості, перетнулися. Відчувши прилив сил, чоловік жадав дізнатися, чому інспектор, за рангом нижчий лише за самого Верховного Наглядача, обрав — з усіх в'язнів — для зустрічі саме його. За вказівкою охоронця він пішов до кімнати за межами коридору.

Усередині стояло шестеро членів Варти, і він сів у шкіряне крісло, на яке вказували їхні погляди. Чоловік, який, на його думку, був інспектором, опустився в таке саме. Між ними був килимок; статус чоловіка підкреслював чорний костюм, скроєний та підігнаний на індивідуальне замовлення, ніби створений для його фігури. На лацкані був причеплений символ Внутрішніх Судів — золотий орел, оточений

чотирма різнокольоровими дорогоцінними каменями, що представляли та прославляли кожного зі святих.

Керівні органи дуже опікувалися вшануванням своїх священних предків, натомість до власних нащадків ставилися як до шкідників.

— Ви можете залишити нас, — сказав інспектор своїм людям. Чоловіки поглянули один на одного, але підкорились, зачиняючи за собою двері. Інспектор сколихнув брунатний напій у своєму стакані, відпиваючи з нього. Годинник поруч порушив тишу. З вигляду це була кімната очікування, з голими стінами та скляною стелею. Позаду столу без стільців біля дальньої стіни височіли шафи. Цьому приміщенню не пасувала подібна зустріч. Вона не була протокольна.

— Що ж, поглянь на себе. Спершу я тебе навіть не впізнав. Ти майже на голову вищий зараз, — інспектор нарешті заговорив.

— Я був майже дитиною, коли ваш попередник запропонував мене сюди, — сплюнув в'язень. — Такі в'язниці, як ця, не надто оздоровче місце для юнаків. Вона змінює нас. Вона змінила мене.

Чоловік кивнув, і привітальна усмішка поступово зникла.

— Як би там не було, не маю багато часу на балаканину з тобою. Упевнений, тобі цікаво, чому ти тут — я маю на увазі, у цій кімнаті. Чому тебе відправили до Високобашти, ти й так знаєш.

— Чи моя родина в порядку? Щось сталося?

Інспектор відмахнувся від запитань рукою.

— З твоїми родичами все добре. Я хочу укласти з тобою угоду, таку, що скоротить твій термін.

— Наскільки?

— На все життя, — його усмішка повернулася.

Пожиттево. Ось наскільки його засудив суддя по брехливому звинуваченню, висунутому проти шістнадцятирічного хлопця.

— Ви маєте на увазі...

— Так, — він вийняв шматок паперу. Контракт. — У мене є завдання, які треба зробити, і мені потрібен хтось типу тебе, щоб виконати їх.

В'язень узяв папір з рук інспектора та прочитав текст, написаний дрібним шрифтом.

Це було виправдання. Його виправдувальний вирок. З повним іменем, написаним чорними чорнилами на свіжому пергаменті.

— Про які завдання йдеться? — спитав він. Але це не мало значення. Інспектор знав, що він погодиться, — це було наче махати кісткою перед голодним псом.

— Ми не можемо говорити про них тут. Але якщо коротко: вони небезпечні та жорстокі, і якщо тебе спіймають, я не зможу допомогти тобі вийти сухим з води. Ці завдання за жодних обставин не мають привести до мене. Ти розумієш?

— Ви маєте на увазі, що я маю вбивати людей.

Сам він ніколи такого не робив, але чоловіки в його родині були гарними спеціалістами в цьому ремеслі. Вбивство було ніби ритуалом посвяти в те життя, яке вони вели, у їхні кола родоводів-суперників.

Інспектор кивнув, пильно спостерігаючи за реакцією в'язня, ймовірно, помічаючи все, що скидалося на вагання.

— Це для блага Острова. Ти зробиш послугу своїй країні.

Але це була не його країна. Таких як він ніколи не сприймали тут, навіть після всього, що вони зробили для Острова.

— Мій кузен також тут. Я хочу його звільнення, перш ніж ви отримаєте бажане, Інспекторе.

Він прицмокнув щоку в задумі, а тоді нарешті кивнув.

— Добре. Він теж вільний, але якщо ти порушиш контракт, вас обох чекатимуть наслідки. Це ясно?

В'язень погодився.

Інспектор підписав його виправдання, і охоронці віддали йому лахи, які він носив тут, тепер уже на чотири розміри менші. Вони видали йому запасну уніформу, і він вийшов за своїм визволителем прямо через головні ворота.

— І пам'ятай, синку, — промовив інспектор, перш ніж вони зійшли на борт судна до материка. — Якщо ти посмієш не виконати хоч один наказ, я зроблю все, щоб ти знову опинився тут.

Інспектор розвернувся та залишив його стояти на вкритому травою узбережжі, дозволивши східному вітру наповнити його легені свіжим повітрям.

Він досі не був вільним. Не повністю. Це було просто ще одне ув'язнення, задраповане кольорами свободи. Але коли його ступні торкнулися голої землі замість холодного обсидіану, коли хмари на небі розійшлися і щедрі сонячні промені знову залили його обличчя, він відчув, як нова надія пробилася з темного закутка душі.

Ланцюги цієї угоди мали деяку слабину. Він знову міг мати це все, навіть виконуючи інспекторську брудну роботу. Усе, чого він бажав, існувало за межами Високобашти. Його старе життя, родина, помста.

І, найголовніше, Камілла Маркезе.

Два роки по тому

Мій водій спізнювався. Я назвала йому точні годину та хвилину, коли він мав зустріти мене біля нашої під'їзної доріжки, і кожна секунда, що спливла понад обумовлений час, змушувала моє серце битися все швидше. Якби хтось спіймав мене й доповів братам, я б ще більше зганьбила сімейне дерево. На щастя, за кілька хвилин я побачила карету й видихнула туманне повітря, стрибнувши в салон ще до того, як екіпаж зупинився.

— Куди, міс Маркезе? — спитав водій крізь ґрати.

— Перший сектор. Висадіть мене на розі між Бернвіком та Деллані.

— Але мем, це ж...

— Я знаю. Саме тому я вам так добре плачу, — нагадала йому. Він, либонь, був новеньким у нашій армادі, бо ставив мої слова під сумнів.

Це вже не вперше я вислизала з будинку і бувала сама на тому березі Ади. Джайлз одного разу розповів мені про паб на стику тих вулиць, де подавали ель прямо з-під кра-на, і з тих часів я ризикувала нескінченними нотаціями від старшого брата кожної третьої суботи місяця, коли Араміс проводив свої ночі в готелі Васіллі в центрі міста, граючи в карти та програючи ті невеликі статки, що в нас ще були.

Цього вечора, як мені видавалося, може бути остання нагода вибратися. Яким би мій наречений не був, навряд чи він легкодумно дозволив би судженій вислизати за межу річки, де правили наші вороги зі своїми потужними дарами.

Це вартувало ризику — востаннє відчути свободу, — або, як у цьому випадку, зробити фінальний ковток славнозвісної холодної медовухи, що очищала розум.

Коли він висадив мене, було вже майже опівночі. Якщо я хочу повернутися додому раніше за Араміса, у мене на все година-дві. Але шістдесят хвилин — усе, чого я потребувала. Пасма туману крутилися навколо моїх щиколоток, ніби хотіли схопити та потягти мене кудись подалі від кутового закладу, що світився на фоні темної, оповитої сном вулиці.

Дім Прокляття.

У пабі була купа людей, як і зазвичай. Я скинула капюшон зі своїх кучерів, але все одно не підводила голови, поки не дійшла до барної стійки, яка — за дивним збігом обставин — була вільною, якщо не рахувати двох чоловіків на дальніх стільцях справа. Ніхто не знав мене на цій стороні річки. Просто дівчина із сумнозвісною славою, але моє обличчя не відрізнити від будь-кого в цій кімнаті.

Бармен не поспішав приймати моє замовлення, поглядаючи на пару по праву руку від мене.

— Щось не так? — спитала я. Ситуація була новою, дуже відмінною від моїх останніх візитів.

— Звісно, ні, — відповів замість бармена чоловік за кілька місць від мене. Він нахилив голову, а його низько насунутий капелюх приховував очі, які, як я зрозуміла з легкого поруху підборіддя, дивилися на мене, поки я накидала пальто на спинку стільця. Майже всі деталі його обличчя ховалися за білим димом, що стрічками підіймався від тонкої сигарили, прилаштованої на попільничку.

— Дайте їй елю, Доме, — звернувся він до бармена.

Я пирхнула, вдивляючись у чоловіка, який припустив, що саме я питиму. Навіть якщо він мав рацію.

— А якщо я не хочу елю?

— Його хочуть усі корінні, достатньо сміливі, щоб приїхати на інший берег річки.

Я ковтнула.

— Звідки взяли, що я з корінного народу? Ви навіть не знаєте мене.

Між тими, хто володів даром, і тими, хто ні, не було помітних відмінностей. Лиш те, де саме ми жили в місті, — хіба що він *знав*, хто я. Моя права рука ковзнула крізь тонку тканину сукні, де прихований клинок чекав у піхвах, прямо над подолом.

— Саме так. Я не знаю вас, — сказав чоловік, вичавивши ще трохи диму, — але знайомий з усіма нащадками в Лінчгейвені, які сюди заходять. А це значить, що ви, ймовірно, з того боку річки.

— Постійний відвідувач? — спитала я, коли Дом поставив переді мною на відполіровану підставку із золотого дерева кухню елю. Незнайомець похитав головою.

— Можна й так сказати.

Я сьорбнула свій напій. Холодний та терпкий — нотка медових солодоців залила моє піднебіння, і я не змогла втримати стогін насолоди. Чудово смакує. Голова чоловіка повільно повернулася в мій бік, ніби цей звук привабив його.

— Насолоджуєтесь? — спитав він із дрібною задоволення у своєму глибокому голосі.

— Безмежно, — усміхнулась я. Думаю, уперше за весь тиждень.

Ковзнувши поглядом, я поглянула на чоловіка і зрозуміла, що він досі зиркає на мене. Він зняв свій капелюх, тепер я могла бачити його очі. Перше занурення в них нагадало мені сірий колір цього міста — ніби воно повністю потонуло в його погляді. Коли я глянула вдруге, мені було складно відірватися. Він був разюче вродливим і мав неприродно пустотливий осміх.

— Я можу вам чимось допомогти? — спитала я, коли його погляди на мене стали вже непристойно очевидними.

— Можу я сісти з вами?

Мої пальці пробіглися вишитою бісером бахромою на облямівці сукні. Ідея сидіти поруч змусила мене занервувати.

— Було б грубо кидати свого друга, не вважаєте? — спитала я, перевіряючи силу його бажання. Він заперечно махнув рукою.

— Ох, він і так уже йшов. Кузене, скажи? — неприхований поштовх у ребра змусив чоловіка підскочити на місці. Той зітхнув, допив залишки бренді та запустив склянку по барній стійці до бармена.

— Усе так, я щойно згадав, що маю бути будь-де, але не тут. Побачимось уранці, босе, — затим торкнувся свого капелюха, щоб попрощатися зі мною. — Гарної ночі, міс.

І ось біля барної стійки лишилися лише ми вдвох, розділені стільцями. Чоловік виправив цей недолік, сівши поруч. Дом почав приймати замовлення у віддаленому куточку пабу, відволікаючи гостей від нас.

— Як вас звати? — спитав незнайомец, перш ніж скуштувати свій напій.

— Мілла.

Лише двоє людей у світі звали мене так, і один з них уже був мертвий. Це здавалося найбезпечнішим варіантом — і не зовсім брехнею.

— Мілла, — повторив повільно, ніби пробуючи ім'я на смак.

— А вас?

— Ніко.

— Просто Ніко? — я підняла брову.

Ті ідеальні губи витягнулися.

— Цього вечора просто Ніко. Можливо, ви прийдете сюди ще раз. Тоді зможете дізнатися більше.

Я відчула провину. Не через Фелікса, а тому що даю цьому чоловікові віру у свою доступність. Я ковтнула трохи елю, щоб відігнати гіркоту ситуації.

— На жаль, це буде мій останній візит.

— Чому? — він схилив голову.

— Виходжу заміж завтра.

Я ненавиділа вимовляти ці слова вголос, бо це робило їх ще реальнішими. Навіть більше, ніж укладений контракт, що досі лежить на моєму столі. Ніко протягнув задумливу ноту.

— Але я не бачу обручки.

— Бо вона навколо мого горла.

На додачу до загальновідомого повідця, на якому брат мене за собою тягнув.

Без попередження чоловік потягнувся до моєї шиї. Пальці в рукавичках натиснули на мою шкіру та провели лінію по горлянці. Мені подих перехопило, коли вони затрималися на кілька секунд довше.

— Ну, нашійника я не бачу. Як на мене, ви досі вільна.

— Не у всіх в'язницях є ґрати.

Деякі, як-от моя, зведені з кайданів обов'язку та ланцюгів домашніх зобов'язань.

Пальці Ніко потяглися мені під щелепу, повернули моє підборіддя, щоб я могла його бачити та водночас відчувати тиск.

— Хіба це не договірний шлюб? Ви не хочете заміж за цю людину.

Це було не запитання, а скоріше спостереження. Зацікавленість із його боку.

— Ні, — нарешті визнала вголос, — але мушу.

Чоловік знизав плечима та відхилився назад на стільці.

— Ніхто не тримає вас під дулом пістолета. Ви завжди можете втекти.

Я посміялася з його ідеї.

— Я б хотіла, але, на превеликий жаль, моїй родині необхідний цей шлюб, а я потребую його, щоб потурбуватися про них.

Він продовжив допитуватися.

— Тож ви б хотіли втекти лише на цю ніч?

— На що ви натякаєте, Ніко? — моя усмішка зникла.